

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Split, Gundulićeva 27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu tog suda Krešimiru Meiću, kao sucu pojedincu,, u pravnoj stvari tužitelja IVANA ŠKARIČIĆA iz Podgrađa, Podgrađe 104, OIB: 56310387116, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Ljubičić-Vrdoljak & Partneri d.o.o. Split, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, zastupan po pun. Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 7. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja Ana Marije Ljubičić Kuzmanić, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Ljubičić-Vrdoljak & Partneri d.o.o. Split, te zamjenice punomoćnika tuženika Ane Jurić, odvjetnice iz Splita, na ročištu za objavu presude, 5. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nepoštene, ništetne i bez pravnog učinka odredbe Ugovora o kreditu broj: 216-016/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dana 19. siječnja 2007. godine, koji ugovor je solemniziran po Zoji Puljiz pod br.OU-35/07 dana 23.01.2007., u kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak odnosno kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima (kojima je ugovoren povrat obveza iz Ugovora uz valutnu klauzulu) te kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno jednostranoj odluci i drugim internim aktima banke (kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci banke o kamatnim stopama ili drugog akta banke), pa te odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane kao ni za sudužnike i založne dužnike.

II. Dužan je tuženik isplatiti tužitelju iznos od 32.272,59 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na svaki niže navedeni iznos teče kako slijedi:

- 1,84 EUR od 1.3.2007.
- 0,23 EUR od 2.4.2007.
- 34,71 EUR od 6.8.2007.
- 36,70 EUR od 6.9.2007.
- 58,07 EUR od 3.10.2007.
- 59,94 EUR od 2.11.2007.
- 65,58 EUR od 3.12.2007.
- 76,10 EUR od 4.1.2008.
- 84,36 EUR od 1.2.2008.
- 100,73 EUR od 5.3.2008.
- 187,29 EUR od 2.4.2008.

- 165,84 EUR od 30.4.2008.
- 161,00 EUR od 3.6.2008.
- 168,63 EUR od 1.7.2008.
- 149,66 EUR od 4.8.2008.
- 152,04 EUR od 1.9.2008.
- 164,61 EUR od 1.10.2008.
- 237,32 EUR od 31.10.2008.
- 199,35 EUR od 2.12.2008.
- 270,24 EUR od 31.12.2008.
- 280,28 EUR od 2.2.2009.
- 285,15 EUR od 4.3.2009.
- 274,43 EUR od 1.4.2009.
- 270,55 EUR od 5.5.2009.
- 255,57 EUR od 1.6.2009.
- 240,51 EUR od 1.7.2009.
- 250,38 EUR od 4.8.2009.
- 256,16 EUR od 1.9.2009.
- 249,33 EUR od 1.10.2009.
- 246,18 EUR od 3.11.2009.
- 258,36 EUR od 1.12.2009.
- 269,28 EUR od 7.1.2010.
- 284,20 EUR od 5.2.2010.
- 280,42 EUR od 5.3.2010.
- 302,27 EUR od 6.4.2010.
- 301,43 EUR od 4.5.2010.
- 325,59 EUR od 7.6.2010.
- 379,59 EUR od 1.7.2010.
- 352,28 EUR od 3.8.2010.
- 415,30 EUR od 3.9.2010.
- 390,09 EUR od 1.10.2010.
- 361,52 EUR od 3.11.2010.
- 417,40 EUR od 3.12.2010.
- 446,41 EUR od 7.1.2011.
- 416,58 EUR od 4.2.2011.
- 429,95 EUR od 3.3.2011.
- 409,38 EUR od 1.4.2011.
- 413,94 EUR od 3.5.2011.
- 486,54 EUR od 1.6.2011.
- 508,42 EUR od 30.6.2011.
- 580,09 EUR od 1.8.2011.
- 583,49 EUR od 2.9.2011.
- 507,40 EUR od 4.10.2011.
- 448,95 EUR od 7.11.2011.
- 436,78 EUR od 6.12.2011.
- 459,96 EUR od 3.1.2012.
- 478,23 EUR od 3.2.2012.
- 476,53 EUR od 6.3.2012.
- 467,32 EUR od 4.4.2012.
- 470,16 EUR od 4.5.2012.
- 479,70 EUR od 6.6.2012.

- 471,85 EUR od 4.7.2012.
 - 473,97 EUR od 6.8.2012.
 - 465,02 EUR od 5.9.2012.
 - 453,95 EUR od 9.10.2012.
 - 467,87 EUR od 7.11.2012.
 - 462,17 EUR od 7.12.2012.
 - 472,08 EUR od 7.1.2013.
 - 450,87 EUR od 4.2.2013.
 - 455,50 EUR od 7.3.2013.
 - 471,15 EUR od 4.4.2013.
 - 464,57 EUR od 3.5.2013.
 - 438,73 EUR od 6.6.2013.
 - 432,90 EUR od 5.7.2013.
 - 434,86 EUR od 6.8.2013.
 - 450,52 EUR od 4.9.2013.
 - 464,39 EUR od 4.10.2013.
 - 460,81 EUR od 6.11.2013.
 - 467,98 EUR od 6.12.2013.
 - 473,75 EUR od 5.2.2014.
 - 278,34 EUR od 7.3.2014.
 - 278,34 EUR od 7.3.2014.
 - 275,68 EUR od 4.4.2014.
 - 271,78 EUR od 6.5.2014.
 - 277,27 EUR od 6.8.2014.
 - 283,01 EUR od 5.9.2014.
 - 284,82 EUR od 6.10.2014.
 - 284,82 EUR od 6.10.2014.
 - 290,35 EUR od 7.11.2014.
 - 294,31 EUR od 5.12.2014.
 - 294,31 EUR od 5.12.2014.
 - 295,57 EUR od 26.2.2015.
 - 295,57 EUR od 26.2.2015.
 - 295,57 EUR od 17.3.2015.
 - 295,57 EUR od 3.4.2015.
 - 295,57 EUR od 3.6.2015.
 - 295,57 EUR od 19.6.2015.
 - 295,57 EUR od 7.8.2015.
 - 295,57 EUR od 3.9.2015.
 - 295,57 EUR od 10.9.2015.
- pa do isplate.

III. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 9.560,00€, uvećan za zakonske zatezne kamate po čl. 29. st. 2. ZOO-a koje teku od 5. listopada 2026. godine, pa do isplate, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1.1. U tužbi zaprimljenoj pri ovom sudu 12. lipnja 2019. godine, tužitelj Ivan Škaričić iz Podgrađa, Podgrađe 104, OIB: 56310387116, navodi da su on i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavenska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 (prednik tuženika jest

HYPO ALPE – ADRIA BANK d.d.) 19. siječnja 2007. zaključili Ugovor o kreditu broj 216-016/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziran po Zoji Puljiz pod br. OU-35/07 dana 23. siječnja 2007 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), te tužitelj navedenom tužnom osporava odredbe čl. 2. i 4. ugovora kojima se kreditiranje i povrat kredita vezuju uz valutu švicarski franak (CHF), koje smatra nepoštenima i ništetnima i odredbe čl. 3. i 6. ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi po odluci tuženika, također smatra nepoštenima i ništetnima. Kamatna stopa ugovorena je u visini od 3,88% dekurzivno godišnje. Tužitelj tvrdi da je zbog primjene tih odredaba plaćao više nego što je bio dužan te da potražuje razliku, odnosno više plaćeno.

1.2. Nadalje, u odnosu na navode o nepoštenosti valutne klauzule u CHF, Tužitelj se poziva na odluku Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., u kojoj da je VTS zauzeo stav da su odredbe kojima se glavnica veže uz CHF prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene i ništetne jer banke prije i u vrijeme sklapanja ugovora nisu potrošače informirale o općem riziku svake valutne klauzule, o tome da je rizik promjene tečaja kod CHF neusporedivo veći nego kod eura, jer se tečajna politika HNB-a temelji na stabilnom tečaju kune prema euru, a ne prema ostalim valutama (potvrda HNB-a od 7. lipnja 2013.), gotovo izvjesnom rastu tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja eurozone i povećanom riziku istodobnog ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, te tužitelj smatra da se navedeni propusti moraju pripisati tuženiku

1.3. Slijedom navedenog, tužitelj upućuje na čl. 81. st. 1. i 2. Zakon o zaštiti potrošača (ZZP/03) i čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/07), a prema kojima je odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo nepoštena ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu (znatnu) neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, te pritom ističe da se te odredbe tumače u skladu s Direktivom 93/13/EEZ (čl. 3. st. 2.), te činjenično navodi da mu je tuženik ponudio ugovor s valutnom klauzulom u CHF u skladu s njegovom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, a anuitet o ugovornoj kamati koja je bila najniža za CHF, te pritom tužitelj ističe da je pregovarao samo o sklapanju ponuđenog ugovora, a ne o spornim odredbama, te da ih je mogao samo prihvatiti ili odustati od ugovora, te da se radilo o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru.

1.4. Nadalje, Tužitelj navodi da su sporne odredbe Ugovora (čl. 2., 3., 4. i 6.) nejasne, nerazumljive i nedovoljno uočljive, pa podliježu ocjeni poštenosti unatoč čl. 84. ZZP/03 odnosno čl. 99. ZZP/07, koji ocjenu isključuju za jasne i razumljive odredbe o predmetu ugovora i cijeni, a pozivajući se na praksu Suda EU, navodi da jasnoća traži da potrošač do sklapanja ugovora dobije transparentne i razumljive kriterije na temelju kojih može procijeniti rizik i ukupne ekonomske posljedice, osobito iznos zaduženja kroz cijelo trajanje ugovora, te tužitelj pritom u tužbi tvrdi da je Tuženik prije i u vrijeme sklapanja Ugovora nije dao te informacije (iz točke 1.2. ovog obrazloženja), a da ih Ugovor ne sadrži ni sam, pritom navodeći da je rast tečaja CHF bio gotovo izvjestan prema studiji MMF-a iz ožujka 1997, te da zbog svega navedenog nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice niti donijeti informiranu odluku.

1.5. Slijedom navedenog, Tužitelj navodi da je mjerilo prosječni potrošač, koji nema stručna znanja, ali je u razumnoj mjeri obaviješten, pažljiv i oprezan (točka 18. Preambule Direktive 2005/29/EZ, čl. 2. t. a) te Direktive, mišljenje nezavisnog odvjetnika u predmetu C-186/16, t. 63.), te da ako takav potrošač nije dovoljno

obaviješten, ne samo da ne razumije odredbu nego ni ne može biti svjestan da je ne razumije, da ima pravo na dostatne informacije prije ponude standardnog ugovora.

1.6. Nadalje, Tužitelj navodi da je Tuženik u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača sam isticao da je u glasilu Hypo Times od 6. rujna 2005. upozoravao na kretanje tečaja CHF i eura i na to da je CHF „sigurno utočište“, iz čega da bi proizašao zaključak da tuženik ne poriče da je potrošače trebalo posebno obavijestiti o specifičnom riziku CHF te da je bio svjestan tog rizika, pritom ističući da ga je bankovna službenica tijekom pregovora uvjeravala da je CHF sigurna valuta, no ista da je valuta bila sigurna za banku kao ulagača, ali ne i za potrošača koji kredit otplaćuje u kunama i kojemu rizik raste, te da je pravo značenje svih izraza i okolnosti Ugovora razumjela samo banka, a da Tužitelj nije znao da uz CHF postoji poseban rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod eura.

1.7. Nadalje, Tužitelj navodi da potrošač zbog nemogućnosti utjecaja na sadržaj ugovora i slabije obaviještenosti ima slabiji položaj (Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, t. 27.), te se poziva na stav Visokog trgovačkog suda iz postupka za zaštitu kolektivnih prava da izostanak izričite zakonske obveze informiranja ne znači da ta obveza ne postoji, a da ona proizlazi iz načela savjesnosti i poštenja (čl. 12. ZOO/01, čl. 4. ZOO/05), koje popunjava pravne praznine, te da je tek Zakon o potrošačkom kreditiranju (stupio na snagu 1. siječnja 2010., s prijelaznim rokom do 1. siječnja 2011.) sveobuhvatno uredio obvezu informiranja, no da su banke ipak i ranije trebale informirati potrošače o rizicima ili te informacije uklopiti u ugovor, navodeći da je banka, kao profesionalac s financijskim znanjem, morala biti obzirna prema njemu i u razumnoj mjeri ga informirati, osobito jer je Ugovor standardiziran i bez pojedinačnog pregovaranja, te da je Tužitelj svoje neznanje nadomještao povjerenjem u banku.

1.8. Nadalje, Tužitelj u tužbi tvrdi da je neravnoteža na njegovu štetu nastala već samim ugovaranjem odredbi, i to iz više razloga jer da postoje dva promjenjiva elementa (tečaj CHF i kamatna stopa) o kojima ovisi njegova obveza, da je neizvjestan je iznos glavnice koju mora vratiti, a i cijena, jer se i kamata obračunava prema CHF i promjenjiva je po odluci banke, da je banka preuzela samo opći valutni rizik, a tužitelj i opći i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, i to do 25 godina, da ugovor ne sadrži nikakvu protuuslugu kojom bi se taj rizik kompenzirao, jer da niža početna kamata ne uspostavlja ravnotežu jer je i ona vezana za CHF, promjenjiva je i niža samo „na prvi pogled, te da je Tuženik u reklamama nudio najnižu kamatu uz CHF te time stvorio dojam povoljnosti i poticao potrošače na tu klauzulu, uz propuštanje bitne informacije, pritom Tužitelj navodi da bi neravnoteža postojala i da tečaj CHF nije porastao, jer da je uzrok porasti tečaja ugovorna odredba, a ne kretanje tečaja ili kamate, jer da se sporne odredbe primjenjuju dok traje otplata.

1.9. Slijedom navedenog, Tužitelj navodi da je tuženik od sklapanja ugovora više puta samoinicijativno mijenjao, odnosno povisivao kamatnu stopu, te smatra da je odredba o istome, ništetna, odnosno protivna čl. 46. st. 2. ZOO-a (čl. 4., 269 i 270. ZOO/05) iz razloga što je kamata kao cijena novca i kao bitan element ugovora, nije određena ni određiva, te da se mijenja jednostranom odlukom banke bez ugovorenih čvrstih kriterija, da je banka iskoristila izostanak zakonske obveze da se u ugovor unesu kriteriji promjene i da je vodila računa samo o vlastitom interesu, protivno načelu savjesnosti i poštenja i načelu pacta sunt servanda, da mjesečni anuitet nije odrediv ni jasan jer ovisi o glavnici, a ova o kamatnoj stopi, pa je nejasno koliko će tužitelj ukupno

vratiti, da je tuženik prije promjene kamate morao obavijestiti tužitelja i s njim zaključiti aneks, jer je kamata bitan sastojak ugovora koji se mijenja samo suglasnošću volja (čl. 26. ZOO-a), te da je ugovor adhezijski, te da strane nisu bile ravnopravne (čl. 11. ZOO-a), da je prekršeno je načelo savjesnosti i poštenja (čl. 12. ZOO-a) i načelo pacta sunt servanda (čl. 15. ZOO-a), slijedom čega Tužitelj navodi da je kroz neosnovano povećavane kamate preplatio znatne iznose, slijedom čega se poziva i na presudu Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 u postupku Udruge Potrošač protiv, među ostalima, tuženika, te da je njome utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (uz nastavak povrede) povrijedio kolektivne interese potrošača korištenjem nepoštena i ništetne odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, te se Tužitelj pritom poziva na čl. 138.a ZZP-a, prema kojem se pojedini potrošač može pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa, pritom navodeći da je tom pravomoćnom presudom zastarni rok za ovu tužbu počeo teći iznova.

1.10. U odnosu na konverziju Ugovora, izvršenu 1. ožujka 2016. godine, Tužitelj navodi da je kredit konvertiran sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK 2015 (konverzija u kredit s valutnom klauzulom u EUR), ali tvrdi da to ne otklanja ništetnost ni njegovu tužbu, jer da ništetnost djeluje *ex tunc*, od trenutka sklapanja Ugovora, i da ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 322., 326. ZOO-a), da ne postaje valjan ni obnovom (čl. 148. st. 1. ZOO-a) ni nagodbom (čl. 158. st. 2. ZOO-a), te da sud pazi na ništetnost po službenoj dužnosti (čl. 327. ZOO-a), a da utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva (čl. 328. ZOO-a), stoga da nikakva naknadna izmjena sadržaja, pa ni konverzija u drugu valutu, ne utječe na ništetnost od prvog dana, pritom se poziva na praksu viših sudova kako bi argumentirao svoj stav [Vrhovni sud RH: Rev 1970/11-2 od 5. veljače 2014. (obnova ugovora o zajmu bez učinka ako je prijašnja obveza bila ništava) i Rev-x 556/10-2 od 8. rujna 2010. (nagodba o ništavom ugovoru o zajmu), praksu drugostupanskih sudova (županijski sudovi u Zadru i Zagrebu) da dodatak o konverziji ne konvalidira ništetne odredbe, Vrhovnog suda RH, rješenje Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019., prema kojem sklapanje dodatka na temelju ZID ZPK ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenje ništetnosti i VSRH Rev-1411/99 od 9. srpnja 2002. (ništetnost je izvan slobodne dispozicije stranaka)].

1.11. Nadalje, u odnosu na konverziju Ugovora, izvršenu 1. ožujka 2016. godine (dalje u tekstu: Dodatak), Tužitelj navodi da iz Dodatka ne proizlazi da su stranke sklopile nagodbu ili novaciju te da se on odrekao utvrđenja ništetnosti, nepoštenih odredbi ili restitucije, te da prema čl. 41. ZZP-a, potrošač se ne može odreći prava na utvrđenje ništetnosti, a odredbe koje to uzrokuju da su ništetne su, a ako bi se konverzija smatrala konvalidacijom, da bi se potrošači odrekli prava a da toga nisu svjesni, što bi bilo protivno pravilima javnog poretka EU (C-51/17, t. 55. i 89.), pritom navodeći da pravilo o neobvezujućem učinku nepoštenih odredbi ima rang javnog poretka (C-421/14, Banco Primus, t. 42.-43.), te da se takve odredbe smatraju nikad postojećima, što traži ponovnu uspostavu položaja potrošača bez tih odredbi (C-154/15, Naranjo, t. 61.), te da konverzija prema ZID ZPK 2015 to ne ostvaruje jer su kreditne institucije u njoj ponovno primijenile nepoštena, jednostrano mijenjane kamatne stope iz usporedivih euro kredita i jer ne sadrži zatezne kamate na koje bi potrošači imali pravo, pritom se pozivajući i na presudu Suda EU od 14. ožujka 2019. u predmetu C-118/17 (Dunai protiv Erste Bank Hungary), prema kojoj, ni zakonsko rješenje države članice

koje konvertira zajam iz CHF u nacionalnu valutu ne sprječava sud da prihvati zahtjev za poništenje ugovora zbog nepoštenosti odredbi o tečajnoj razlici i tečajnom riziku, jer da je odlučujuće mjerilo interes potrošača.

1.12. Nadalje, Tužitelj navodi da je aneksom (Dodatkom) regulirana konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, te da su stranke na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije suglasno utvrdile da se za iznos manjka, na izričit zahtjev korisnika, uvećava preostala neotplaćena glavnica, te da je Konverzija provedena na temelju zakona (čl. 19.c t. 6. ZID ZPK), no da prema njegovom stajalištu, konverzija nije od značaja za ovaj spor, i to zbog toga što ni ZID ZPK ni aneks ne spominju način rješavanja odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, niti njihove ništetnosti, te da je ratio legis zakona bio izjednačiti položaj korisnika kredita u CHF s položajem korisnika kredita u EUR, te da je Dodatak uredio kamatu nakon sklapanja, ali da nije riješio preplaćene kamate i anuitete za razdoblje koje je predmet ovog spora, te da se konverzija odnosi samo na ugovorne obveze, a ne na izvanugovorne odnose među strankama, te da se zbog toga u ovoj pravnoj stvari primjenjuju odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a (povrat primljenog kod ništetnosti ugovora) i čl. 1111. st. 1. ZOO-a (stjecanje bez osnove), te da „konverzija” iz ZPK predstavlja ekonomski pojam (promjena valute, čl. 19.b ZPK), a ne pravni institut iz čl. 325. ZOO-a, te da je konvalidacija moguća samo kad je uzrok ništetnosti zabrana manjeg značaja, a ugovor je u cijelosti ispunjen, što da ovdje nije slučaj, te pritom ističe da je prema čl. 19.e ZPK, vjerovnik bio dužan dostaviti izračun konverzije s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora, pa je imao slobodu izbora hoće li s dužnikom zaključiti novi ili izmijenjeni ugovor, iz čega Tužitelj zaključuje da je tuženik sklapanjem dodatka očitovao volju ostati vezan uz osnovni ugovor, kako bi u slučaju ocjene neustavnosti zakona i dalje imao ugovor s valutnom klauzulom u CHF, te da Dodatak prati pravnu sudbinu osnovnog ugovora, pa su uz ništetnu odredbu ništetni i njezini dodaci, te da ZPK ne propisuje ništetnost nijedne odredbe osnovnog ugovora, uključujući odredbu o promjenjivoj kamati, pa da ni konvalidacija ne može biti namjera zakonodavca, smatrajući da bi tumačenje konverzije kao konvalidacije značilo odricanje od prava na utvrđenje ništetnosti, što je protivno ciljevima zaštite potrošača, zaključno navodeći da potražuje razliku, odnosno više plaćeno, do koje je došlo primjenom ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, te da je time prema čl. 138.a ZZP/07 pretrpio štetu.

2.1. U odgovoru na tužbu, podnesenom ovom sudu 14. listopada 2024. godine, Tužena navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu Tužitelja kao neosnovanom u cijelosti i u pogledu osnove i u pogledu visine potraživanja, predlaže stoga isti odbiti uz nalog tužitelju na naknadu troškova postupka, te ističe prigovore zastare i nedostatka pravnog interesa Tužitelja za podnošenje predmetne tužbe.

2.2. Nadalje, Tužena u odgovoru na tužbu od 14. listopada 2024., navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, po osnovi i po visini, te ne spori sklapanje Ugovora, međutim navodi da su 1. ožujka 2016. stranke sklopile Aneks kojim je izmijenjena valuta obveze (CHF u EUR) i kamatna stopa, te pritom ističe da je bila dužna ponuditi Aneks prema čl. 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju (izmjene NN 102/15, dalje u tekstu: ZPK), radi izjednačenja korisnika kredita s valutnom klauzulom u CHF s korisnicima kredita s klauzulom u EUR, te da Aneks djeluje retroaktivno, što proizlazi i iz otplatnog plana, a izjednačenje je moguće samo uz retroaktivnu izmjenu, te da čl. 3. Aneksa promjenjivu kamatnu stopu veže uz šestomjesečni EURIBOR, na

čiju promjenu banka ne utječe, pa da je obveza određiva i u skladu s čl. 11.a ZPK-a, stoga da su navodi o ništetnosti kamatne odredbe paušalni i neosnovani, jer budući da je konverzija provedena prema zakonu, tužitelj da nema pravni interes za postupak ni pravo na dodatnu isplatu.

2.3. Nadalje, u odnosu na konvalidaciju Ugovora, tužena navodi da prema čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništetnost odredbe ne povlači ništetnost ugovora, pa da se ne primjenjuje zabrana konvalidacije iz čl. 326. st. 1. ZOO-a, koja vrijedi kad je ništetan cijeli ugovor, te da vrijedi načelo afirmacije ugovora, a stranke mogu ništetne odredbe zamijeniti valjanima (kao što to inače čine salvatorne klauzule), te da Aneksom nije konvalidirana ništetna odredba, nego je zamijenjena novom, koju su stranke slobodno ugovorile s retroaktivnim učinkom, te se tuženik pritom poziva na odluku VSRH Rev-1172/18 od 19. ožujka 2019., prema kojoj se ništetne odredbe mogu otkloniti voljom stranaka.

2.4. Slijedom navedenog, tužena navodi da ZOO dopušta valutnu klauzulu, pa da nije postupala nepošteno, jer da je tužitelja obavijestila o svim relevantnim okolnostima i upozorila na rizike valutne klauzule, uključujući CHF, pritom ističući da je educirala zaposlenike, a da je rok otplate bio 25 godina, da je kretanje tečaja bilo nepredvidivo, pa da tužena navedenu klauzulu nije mogla koristiti za stjecanje dobiti, dok da valutna klauzula u EUR ne stvara znatnu neravnotežu.

2.5. Nadalje, tužena navodi da se presuda u kolektivnom sporu odnosi samo na ugovore s valutom vezanom uz CHF sklopljene od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008., te da smatra da se ne primjenjuje na konvertirane ugovore, pa da ovaj sud nije njome vezan, te se pritom poziva na odluku VSRH Rev-2221/18, prema kojoj pravni interes postoji kod ugovora koji su ostali s klauzulom u CHF, ali ne kod konvertiranih.

2.6. Slijedom navedenog, a u odnosu na valjanost sklopljenog Aneksa, tužena navodi da je prema rješenju VSRH u oglednom postupku Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020., sporazum o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke čak i kad su osnovne odredbe ništetne, te da se isto odnosi i na retroaktivnost, koju da je potvrdio i Ustavni sud (U-I-3685/2015 i dr., rješenje od 4. travnja 2017.), te da slijedom navedenih odluka, pravni interes ostaje samo kod nevaljanosti iz općeg obveznog prava ili kod nepravilno provedenih konverzija, tvrdeći da zbog retroaktivnosti konverzije, tužitelj nema prava na restituciju, jer da su sve pretplaćene uplate uračunate u konverziju, pa da razlika u novcu više nije u imovini banke (čl. 1111. ZOO-a).

2.7. Tuženik nadalje osporava i visinu tužbenog zahtjeva, ističući da tužitelj traži iznos kao da valutne klauzule nema, kao da je ugovorena fiksna kamata i kao da konverzije nije bilo, a što na taj način da ukida slobodu uređivanja obveznih odnosa (čl. 2. ZOO-a) i što bi stavilo tužitelja u povoljniji položaj nego korisnike kredita u kunama, jer da ako se kredit smatra kunskim, izračun treba provesti prema kamatnoj stopi za kunske kredite u relevantnom razdoblju. Tuženik ističe da je Aneksom tužitelju priznata preplata od 52.079,51 HRK, čime je u cijelosti obeštećen, te se pritom opreza radi ne protivi se financijskom vještačenju, ali predlaže da vještak provjeri ispravnost konverzije, uračunavanje svih uplata (i onih nastalih zbog rasta tečaja i kamate), uračunavanje priznate preplate, smanjenje glavnice konverzijom te uključivanje svih razlika, i negativnih.

2.8. Slijedom navedenog, a u odnosu na zatražene zakonske zatezne kamate na pretplaćene iznose, tuženik navodi da prema čl. 1115. ZOO-a, zatezne kamate teku od stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od podnošenja zahtjeva (tužbe), te da tužitelj nije dokazao da je prije tužbe tražio povrat, pa nije dokazao ni nesavjesnost banke, te se pritom tuženik poziva na stav Građanskog odjela VSRH (5. ožujka 2004.) o ništetnom ugovoru o zajmu, prema kojem se stranke smatraju savjesnima, te se poziva i na presude ovog suda, pod poslovnim brojem P-2563/18 i P-1798/19, koje taj stav primjenjuju na kredite u CHF.

2.9. Zaključno, u odnosu na prigovor zastare, tužena navodi da nijedna zakonska odredba ne predviđa prekid zastare pojedinačnog potraživanja podnošenjem kolektivne tužbe (glava 32. ZPP-a), a da se čl. 241. ZOO-a ne primjenjuje jer da u ovoj pravnoj stvari nije riječ o identičnom postupku, jer da je naprijed navedena kolektivna tužba potrošača protiv banaka deklaratorna, a ovdje se traži isplata, te da bi suprotni stav navedenom ugrozio pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika, zaključivši da se u ovoj pravnoj stvari primjenjuje petogodišnji rok od dana plaćanja svakog anuiteta, te da bi usvajanjem zahtjeva sud neosnovano stavio korisnike CHF kredita u povoljniji položaj u odnosu na ostale potrošače.

3. Predmet ovog spora predstavlja zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu broj 216-016/2007 zaključenog između stranaka dana 19. siječnja 2007. godine, u dijelu kojim je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF i u dijelu promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom banke; kao i za isplatu preplaćenih iznosa sa zakonskim zateznim kamatama vezano za ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF temeljnog ugovora o kreditu, te isplatu razlike glavnice utvrđene kod konverzije kredita.

4. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom Ugovora sa cjelokupnom pripadajućom dokumentacijom (list 11-18 spisa), Dodatka (list 20-22 spisa), provedeno je Financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku dipl.oecc. Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split – list 154 – 179, te 413 spisa) te saslušanjem Tužitelja u svojstvu parnične stranke (list 148 – 150 spisa).

5. Stranke su popisale parnični trošak.

6. Zahtjev Tužitelja je u cijelosti osnovan,

7. Tužitelj u svom iskazu navodi da je u vrijeme zaključenja Ugovora sa tuženikom, bio gradonačelnik grada Omiša, da nije bio klijent tuženika, a da je imao potrebu kupnje stana za rješenje stambenog problema, da se u to vrijeme oženio, zasnova obitelj i našao za kupnju stan u Strožancu, Domovinskog rata 29 A, te da je stan bio star nekoliko godina, da je za kupnju tog stana trebao podići kredit, da se raspitivao i u OTP banci, ali da mu se žurilo, a kod tuženika da je bila najbrža procedura pa da je otišao u poslovnicu, naveo koliko mu novca treba za kredit i da je tada od strane službenika ponuđen kredit vezan za valutu CHF kao najbolja opcija, te da nije ni znao u to vrijeme da postoji takav kredit, ponuđen mu je samo ovaj predmetni kredit, te da mu je kamata bila niska, a da je dobio i neku posebnu ponudu od banke kao kamatu za mlade, iako je tada bio star 45 godina, te da mu je sve navedeno tada odgovaralo i da nije bilo razloga sumnjati u ovu valutu jer nije bilo u javnosti naznaka da će se dogoditi problem. Nadalje, Tužitelj navodi da nije imao nikakvih posebnih pitanja, da je pristupio

zaključenju ovog ugovora, dobio novac, kupio stan i u tom stanu čitavo vrijeme živio i živi, koristi se istim isključivo za potrebe stanovanja. Nadalje, Tužitelj navodi da je početna rata bila nekih 5.000,00 kn, kroz vrijeme je ta rata rasla do preko 8.000,00 kn, što da mu je stvorilo velike probleme, to je posebno emotivno pogodilo moju suprugu, dakle, ovo nam je stvorilo probleme, a kada se stvorila zakonska mogućnost konverzije kredita, da je pristupio istome, da je banka sačinila izračun konverzije i da je takav izračun mogao ili prihvatiti ili odbiti, da je isti prihvatio i pristupio konverziji, a prilikom konverzije da mu je priznata preplata od nekih 52.000,00 kn, te da mu je ista preplata isplaćena na način da mu je banka smanjila buduće mjesečne rate do potpune isplate preplate, pritom navodeći da u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu nije bio vlasnik nekog trgovačkog društva niti obrta, te zaključno navodeći da sa bankom prilikom zaključenja Ugovora nije pregovarao jer mu je kredit ponuđen sa uvjetima na koje je mogao pristati ili ne, da se radilo o situaciji "uzmi ili ostavi", da je tekst ugovora imao u rukama prije potpisivanja, da je sigurno pročitao osnovne stvari iz tog ugovora, ali da se ne može sjetiti je li pročitao apsolutno cjeloviti tekst ugovora, da nije od službenika banke tražio nikakvo pojašnjenje navedenog u Ugovoru i da nije imao nikakvih pitanja, zaključno navevši da mu je banka svakih 6 mjeseci slala izvode i obavijesti.

8. Podneskom od 27. srpnja 2026. godine, tužitelj je uredio i precizirao tužbeni zahtjev, na način da traži utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora (sukladno točki I. izreke ove presude), te da potražuje isplatu iznosa od 32.272,59 EUR-a sa zakonskim zateznim kamatama, a tužitelj je uredio tužbeni zahtjev nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, dakle, sud je odluku donio po zahtjevu postavljenom u vrijeme presuđenja.

9. Među strankama nije sporno, a to je utvrđeno i pregledom dokumentacije priložene spisu, da je između stranaka zaključen Ugovor, radi se o namjenskom kreditu za kupnju stana, dakle riječ je o stambenom kreditu, tuženik je kao kreditor odobrio tužitelju kao korisniku kredita iznos od 242.500,00 CHF obračunato po srednjem tečaju HNB za CHF na dan korištenja kredita; utvrđena je početna kamatna stopa od 3,88 % dekurzivno godišnje, kredit je odobren na rok otplate od 25 godina. Stranke su dana 1. ožujka 2016. godine, zaključile Aneks uz Ugovor, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), te je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, u skladu sa tuženikovim izračunom konverzije, a koji je tužitelj prihvatio.

10. Među strankama je sporno je li odredba ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF ništetna, o čemu ovisi osnovanost tužiteljevog zahtjeva za isplatu preplaćenih iznosa temeljem te ništetne odredbe, te je li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu sukladno ZIDZPK (NN 102/15) prestala obveza tuženika da izvrši povrat iznosa koji tužitelj potražuje u ovom postupku. Istaknut je prigovor zastare potraživanja.

11. Prvenstveno je, po pitanju zahtjeva na utvrđenje odredbi Ugovora ništetnima, trebalo zauzeti stav, bez obzira na provedenu konverziju kredita, a do konverzije i po temeljnom ugovoru o kreditu vezano za odredbu o valuti CHF, a tek onda odlučiti o efektima konverzije vezano za tužiteljev zahtjev na utvrđenje i isplatu. Za navesti je da se treba osvrnuti na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. kojom je utvrđeno da je i ovaj tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu

odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane.

12. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača – „Potrošač“ protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 26/1991., 34/1991., 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/25.). Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

13. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti određiva. Konkretno je u odnosu na tuženika u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i tuženik postupao suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. U postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je, međutim, da službenici tuženih banaka prilikom pregovaranja nisu na valjan i razumljiv način objasnili postupak formiranja kamatne stope odnosno da potrošači nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, da ugovorena kamatna stopa nije bila određena niti određiva, nije bila razumljiva pa time niti poštena. Također je utvrđeno da je uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora ocijeniti, ako je to moguće, jesu li ugovorne strane ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici i učinili. Utvrđeno je i da tijekom postupka solemnizacije ugovora o kreditu, korisnici kredita javnim bilježnicima očito nisu izrazili svoje dvojbe vezano za sadržaj i značaj tih ugovora pa ni sporne odredbe, iz čega je jasno da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti ovlaštenje iz čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 8/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16).

14.1. Sud prihvaća iskaz Tužitelja kao uvjerljiv i logičan, u svjetlu svih izvedenih dokaza i navoda, sud drži da Tužitelj u ovom pravnom poslu ima status potrošača, Tužitelj je fizička osoba i potrošač, a radi se o namjenskom kreditu radi kupnje stana za stanovanje. Sud drži, temeljem svih izvedenih dokaza, iskaza samog Tužitelja, da se sa njim, kao ni s ostalim klijentima tuženika, prilikom sklapanja Ugovora nije posebno pregovaralo o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti su se pojašnjavale metode formiranja iste, kao ni posebne okolnosti vezane za tkzv. valutnu klauzulu baš u valuti CHF. Prema tome, u ovom postupku tuženik nije iznio nikakve nove činjenice, koje bi u konkretnom slučaju dovele do zaključka da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora nije nepoštена pa time i ništetna.

14.2. To, nadalje, znači da je odredbu čl. 6. Ugovora sklopljenog između stranaka u dijelu kojim je ugovoreno kako je kamatna stopa promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, valjalo utvrditi ništetnom, jer je odredba o ugovornoj kamati utvrđena nepoštenom, s obzirom da nije određena odnosno određiva u smislu odredbe čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje ZOO), pa su, u smislu odredbe 102. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje ZZP), te ugovorne odredbe ništetne te je odlučeno kao u izreci ove presude po pitanju isplate temeljem takvih ugovornih odredbi, a bez obzira na dodatak ugovoru o kreditu i konverziju.

15. Što se tiče odredbe čl. 2. Ugovora koja se odnosi na ugovorne odredbe kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF), po mišljenju ovog suda i ta odredba Ugovora je ništetna i nepoštена, pa je ovaj zahtjev tužitelja na utvrđenje valjalo prihvatiti kao osnovan i odlučiti kao u izreci ove presude. Tužitelj se pravilno pozvao na stavove i utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. i odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. jer se radi o nastavku postupka koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, i koji, kako je već navedeno, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. U navedenim je odlukama ocijenjeno da se i kod ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak tuženik nije pridržavao načela savjesnosti i poštenja, da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo, da tuženik nije vodio računa o interesima korisnika kredita, pa tako i Tužitelja kao potrošača i nije mu dao nužne i osnovne informacije o rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu među strankama na štetu korisnika kredita, odnosno Tužitelja, da je tuženik, kao financijska ustanova, mogao i po redovnom tijeku stvari morao znati da je u budućem ugovornom razdoblju vraćanja kredita moguće očekivati bitne promjene u kretanju tečaja švicarskog franka, s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora i okolnosti, kako u gospodarstvu RH, tako i globalno, koji će izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni u budućem razdoblju, da je tuženik takve informacije uskratio korisnicima kredita odnosno tužitelju pri pregovaranju i sklapanju Ugovora, radi čega je korisnik kredita odnosno tužitelj bio onemogućen procijeniti ukupne rizike i ekonomske posljedice koje će za njega proizaći sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima, vezano za visinu i obujam njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja Ugovora, da je priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču

koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima.

16. Temeljem ništetne odredbe Ugovora, o valutnoj klauzuli u valuti švicarski franak, koja je nepoštena, a time i ništetna i bez pravnog učinka, Tužitelj je stekao pravo od Tuženika zahtijevati isplatu novčanih iznosa koje je isplatio temeljem ništetnih odredbi kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF). Provedena konverzija nema utjecaja na ovlaštenje suda da utvrdi ništetnima predmetne odredbe iz temeljnog Ugovora, jer se upravo zahtjev tužitelja za isplatu i temelji na preplati temeljem takvih odredbi prije provedene konverzije i u ovom dijelu konverzija nema učinaka i na to utjecaja. Predmet konverzije i učinak iste nije se ni bavio ništetnim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovaranju valutne klauzule u CHF, tek je vezano za kolektivni spor i presuđenje i utvrđenja iz istog, došlo do situacije da su ove dvije odredbe u takvim ugovorima utvrđene ništetnima, konverzija je provedena vezano za doneseni propis i po konverziji su ugovori sa valutnom klauzulom u CHF konvertirani u ugovore sa klauzulom u EUR, jer se radi o intervenciji države u jako problematičnu situaciju u kojoj se našao veliki broj građana, a upravo zbog ogromne aprecijacije tečaja u CHF u odnosu na kunu.

17. Temeljem čl. 324. ZOO-a, naime, ništetnost neke odredbe ugovora ili nekog dijela odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez te ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Ovaj sud je stava da predmetni Ugovor može opstati i pored ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi odlukom banke i valutne klauzule u CHF, jer iste nisu bile uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Kako tuženik u postupku nije ni tvrdio da je uvjet i odlučujuća pobuda Ugovora bio dio odredbe kojom je određeno da se korisnik obvezuje platiti banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a utvrđuje se sukladno Odluci tuženika o kamatnim stopama, ocjena je suda da Ugovor o kreditu opstaje u preostalom dijelu, odnosno i u dijelu kojim je utvrđena kamatna stopa u visini od 3,88 %, do konverzije. Dakle, ovaj stav i zahtjev Tužitelja vezano za utvrđenje ništetnom odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu valjalo je prihvatiti, a tuženika obvezati da tužitelju vrati sve što je po ovom osnovu od Tužitelja više primio na ime razlike u povećanju kamate iznad početno ugovorene kamatne stope od 3,88 %, a temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, jer je ta razlika naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio ništetnom odnosno koju drži ništetnom.

18. Potrošači po ugovorima sa valutnom klauzulom u CHF su po odlukama vezano za kolektivnu tužbu, a takvi ugovori su bili po iznosima neznatniji od npr. namjenskih, stambenih kredita i otplaćeni su mahom prije konverzije, namireni i obeštećeni vezano za ništetne odredbe svojih ugovora, promjenjivu kamatnu stopu i valutu CHF. Jedan dio potrošača, kao što je ovdje slučaj, bio je u tako lošoj situaciji da je pristupio konverziji kada se ostvarila ta zakonska mogućnost, ali provedena konverzija, vezano za sadržaj iste, zaista ne može dovesti do drugačijeg položaja ovih potrošača u odnosu na one koji su kredite otplatili prije zakonske mogućnosti konverzije ili onih koji nisu konvertirali svoje kredite, odnosno, prema stavu ovog suda, potrošači koji nisu pristupili konverziji odnosno prihvatili izračun konverzije od strane banke-kreditora, ne mogu biti u povoljnijem položaju od potrošača koji su prihvatili zakonsku mogućnost konverzije i pokušali sebi olakšati situaciju, vezano za položaj potrošača. Dakle, sve ono što pripada prvoj skupini potrošača, prema stavu ovog suda, pripada i ovoj drugoj skupini,

potrošača koji su pristupili konverziji kredita prema zakonskom propisu i izračunu kreditora, dakle, obeštećenje u punom iznosu do konverzije i upravo onako, kvalitativno i kvantitativno kako je to učinjeno, pravomoćnim presudama sudova, kod prve skupine potrošača. Svakako, nakon provedene konverzije, pretvaranja CHF kredita u eurske, kreditori i dalje ostvaruju zaradu i kod ovakvih, stambenih kredita, sa dugotrajnom otplatom, zaista nisu dovedeni u nepovoljniji položaj, nakon konverzije, prema potrošačima, od konverzije pa nadalje, u biti se radi o kreditima sa valutnom klauzulom u CHF i zaista je očito da se položaj kreditora nije toliko konverzijom promijenio da to predstavlja očitu neravnotežu položaja potrošača i kreditora. Za navesti je i to da su određeni potrošači pristupili konverziji i prihvatili izračun konverzije, konverzija je bila regulirana zakonom i činjenica jest da je konverzija provedena krajem 2015. godine, odnosno mnogo prije nego što je valutna klauzula u CHF, koja je uzrokovala tečajne razlike, pravomoćno u kolektivnom sporu utvrđena ništetnom, dakle, potrošači koji su pristupili konverziji zaista nisu imali u vrijeme konverzije mogućnost predvidjeti što će se valutom u CHF po temeljnim ugovorima kasnije događati u smislu pravomoćne odluke suda, oni su konverziji pristupili kao da je ta odredba valjana i kredit sukladno zakonskom propisu konvertirali u eurski kredit, i radi toga takva konverzija nema utjecaja na utvrđenje te odredbe ništetnom i kondemnacioni zahtjev povodom toga. Za ponoviti je da na ništetnost dvije odredbe iz temeljnog ugovora konverzija nema utjecaja, vezano za prava Tužitelja temeljem tog utvrđenja i isplatu preplaćenog sa tih osnova do konverzije, u ovom slučaju za isplatu preplaćenog s osnova valutne klauzule u CHF.

19.1. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještakinji za knjigovodstvo i financije dipl.oecc Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split). Sudski vještak u svom pisanom nalazu i mišljenju navodi:

Ugovor o kreditu je sklopljen dana 19.01.2007. godine, te je isplaćen dana 29.01.2007. godine. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je iznosila 3,88% godišnje. Ugovorena je otplata u mjesečnim anuitetima na rok otplate od 300 mjeseci. Dospijeće prvog anuiteta prema otplatnom planu bilo je 28.02.2007., u iznosu od 1.263,99 CHF što je na dan isplate kredita iznosilo 5.751,15 kn, a sljedećih anuiteta svakog zadnjeg dana u mjesecu. Ugovoreno je plaćanje mjesečnih anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan plaćanja (čl. 4. Ugovora). Nadalje, vještak navodi da je dana 01.03.2016. g. sklopljen je Aneks uz Ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, utvrđen je iznos preostale glavnice za otplatu na dan 30.09.2015.g. u iznosu 121.893,24 EUR što primjenjivim tečajem kreditora na dan 30.09.2015.g. iznosi 931.121,98 kn (tečaj 7,638832 kn za 1 EUR). Sukladno Aneksu uz Ugovor o kreditu utvrđena je preplata tužitelja na dan 30.09.2015. g. u iznosu 6.817,34 EUR.

19.2. Nadalje, vještakinja navodi da je u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita, tečaj CHF je oscilirao na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita. Posljedično na promjenu tečaja tužitelj je plaćao veći i manji iznos u odnosu na anuitet koji je vrijedio prilikom ugovaranja kredita. Vrijednosti koje su predstavljale iznos koji je prelazio inicijalnu visinu obveze iskazano u kunama na dan isplate kredita, predstavljaju potraživanje korisnika kredita i iskazane su s pozitivnim predznakom dok su vrijednosti anuiteta i/ili tečaja koji su bili niži od uvjeta koji su vrijedili prilikom sklapanja ugovora i isplate kredita iskazani s negativnim

predznakom. Sveukupna preplata po kreditu je zbroj više i manje plaćenih iznosa po osnovi promjene tečaja“.

20. Sudski vještak dipl.oec. Ines Lozić u svom nalazu daje izračun visine potraživanja, izračun razlika zbog promjene tečaja u odnosu na početno ugovoreni za vrijeme otplate kredita vezanog uz valutu CHF do provođenja konverzije, a posebno se, obrazloženo i stručno, osvrće na izračun konverzije, zakonski okvir konverzije i efekte konverzije.

21.1. Sudski vještak dipl.oec Ines Lozić nakon iscrpnog nalaza daje i zaključno mišljenje te navodi:

„Na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije vještak daje mišljenje na postavljene zadatke:

Ad. 1.)

Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj:

- Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do izračuna konverzije kredita iznose 32.800,09 EUR od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 14.629,04 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 18.171,05 EUR.
- Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad kamatne stope i tečaja u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita ukupno iznosi 527,50 EUR, od kojeg iznosa je tužitelj manje platio na ime promjene kamatne stope iznos od 260,52 EUR te je manje platio zbog pada tečaja ispod tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 266,98 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita do izračuna konverzije kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 32.272,59 EUR i to:

- Ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do izračuna konverzije kredita iznosi ukupno 14.368,52 EUR,
- Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i početnog tečaja za CHF (iznosi su korigirani za iznos razlike sadržan u razlici obveza koje proizlaze iz promjena kamatnih stopa), uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do izračuna konverzije kredita iznosi ukupno 17.904,07 EUR.

Ad.2.)

Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene kamatne stope i tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana izračuna konverzije ukupno iznose 14.407,10 EUR.

Ad.3.)

Izračunom konverzije je utvrđena glavnica u iznosu 121.893,24 EUR, što je preračunato iznosilo 931.121,98 kn. Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj u odnosu na početni tečaj i ugovorenu kamatnu stopu preostala nedospjela glavnica tužitelja prema početnom otplatnom planu bi na dan 30.09.2015.g. bila manja za 12.897,79 EUR.

21.2. Nadalje, vještak navodi da ukoliko sud zauzme stav da se Tužitelju za vrijeme otplate kredita u valuti CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa i tečaj, konverzijom i pretplatom koju je tuženik priznao po konverziji ne bi došlo do obeštećenja jer je iznos pretplate koju je tuženik priznao po konverziji niži od iznosa pretplata koje proizlaze iz razlike posljedično na promjenu kamatne stope i tečaja CHF.

21.3. Nadalje, vještak navodi da je prilikom obračuna konverzije, tuženik uzeo u obzir sve uplate Tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju, čl.19. c., te priznao pretplatu Tužitelja na dan 30.9.2015. godine u iznosu od 6.817,34 EUR.

21.4. Nadalje, Vještak navodi pod pretpostavkom da Sud zauzme stav da se preplatom priznatom po konverziji umanjuju iznosi preplate (više plaćeno) utvrđeno posljedično na promjenu kamatne stope i tečaja vezanog za valutu CHF, tada bi preostali iznos prethodno utvrđene preplate u odnosu na promjenu kamatne stope i tečaja iznosio 25.982,75 EUR (utvrđena preplata prema točki 1 Nalaza u iznosu od 32.800,09 EUR umanjena za iznos preplate priznate u konverziji, utvrđene na dan 30.09.2015. godine u iznosu od 6.817,34 EUR).

21.5. Zaključno, vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u prethodnoj točki, za vrijeme otplate kredita u CHF pod pretpostavkom da se tužitelju nije mogla mijenjati kamata ni tečaj CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđena preplata u uplatama temeljem simuliranog otplatnog plana za EUR, polaze od istih stvarnih uplata Tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn, ali su različite pretpostavke Tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi.

21.6. Podneskom od dana 16. lipnja 2026., godine, Tuženik je prigovorio u nalazu i mišljenju u dijelu koji se odnosi na činjenicu da je vještak kod izračuna razlike kamate, iznose preračunao u HRK po tekućem tečaju, no navedeni prigovor je vještak u cijelosti otklonio podneskom od 27. kolovoza 2026. godine, te je u cijelosti ostao kao kod nalaza i mišljenja od 20. studenoga 2025. godine (list 154 – 179, te 413 spisa)

22. Sud u potpunosti prihvaća nalaz i mišljenje sudskog vještaka dipl.oec. Ines Lozić, ona je odgovorila na zadatak vještačenja, u potpunosti, vještvo je stručno, logično i obrazloženo, a za navesti je da je tuženik prilikom konverzije kredita tehnički postupio u cijelosti sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK/15), to nije bilo niti sporno među strankama, to proizlazi i iz vještva sudskog vještaka, u ovom slučaju radi se o drugom problemu, vraćanju

preplaćenih iznosa do konverzije vezano za nišetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

23.1. Za ponoviti je da je Tužitelj sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka uredio svoj tužbeni zahtjev, tako da potražuje isplatu na ime ukupne preplate na ime valutne klauzule u CHF u iznosu od 32.272,59 EUR, sve sa zakonskim zateznim kamatama.

23.2. Dakle, za navesti je da tužitelju konverzijom predmetnom stambenog kredita iz onog sa valutnom klauzulom u CHF u kredit sa valutnom klauzulom u EUR obeštećenje u punom opsegu, onako kako to pripada tužitelju kao potrošaču, nije provedeno, naime, tek nakon provedene konverzije tužitelj je doveden u ravnopravan položaj sa tuženikom, što prije nije bio slučaj i tuženik je zaista prema stavu ovog suda u obvezi platiti tužitelju, do konverzije, po zahtjevu Tužitelja, preplaćene iznose na ime nišetnih odredbi temeljnog ugovora o kreditu valutne klauzule u CHF, sukladno presuđenjima iz kolektivnog spora, kao da konverzije po tom pravnom pitanju nije ni bilo, to obeštećenje treba biti, do konverzije istovjetno onom kakvo su ostvarili pravomoćnim presudama potrošači koji svoje kredite nisu konvertirali, a prilikom dosuđenja preplaćenih iznosa njima se polazilo, sukladno sudskoj praksi i pravomoćnim presuđenjima, pravo po početnom tečaju CHF iz tog ugovora, pa tako i ovdje treba biti slučaj. Dakle, na ovo pravo Tužitelja po predmetnoj odredbi iz temeljnog ugovora, konverzija nema utjecaja.

24. Što se tiče eventualne zastare potraživanja, to je pravno pitanje kao posebno važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a imajući na umu izuzetno veliki broj individualnih parničnih postupaka koji se u RH vode o zahtjevima za restituciju onog dijela novčane tražbine kojeg su po ugovorima o potrošačkim kreditima isplaćene bankama na temelju nepoštenih ugovornih odredbi vezano za jednostranu i netransparentnu promjenjivost redovne stope ugovorene kamate o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, razmatrao Vrhovni sud RH u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. g. te je zauzeto slijedeće pravno mišljenje: „pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (za zaštitu kolektivnih interesa potrošača).“.

25. Prilikom donošenja takvog shvaćanja posebno se imalo na umu postojanje znatnih teškoća prilikom ostvarivanja restitucijskih zahtjeva iz nišetnih ugovora zbog toga što takvi zahtjevi zastarijevaju u relativno kratkom zastarnom roku od pet godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje nišetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a). Dakle, u nedostatku posebnih zakonskih odredbi koje bi izričito uređivale prekid zastare zbog pokretanja postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a vodeći računa i o tome da potrošači mogu ostvariti djelotvornu pravnu zaštitu bez obzira na kratak restitucijski rok iz nišetnih ugovora i bez obzira na to što je odredbom čl. 140. ZPP-a propisano da pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne sprječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava, Vrhovni sud RH donio je zaključak da je vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla. Sud je imao na umu i sadržaj odredbe čl. 502. c ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude jer se prema ovoj odredbi fizičke i pravne osobe mogu

u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te je u takvom slučaju sud vezan za ta utvrđenja.

26. Kako je u navedenoj odluci Vrhovnog suda RH bila riječ o postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P 1401/12, kao što je to slučaj i u ovoj pravnoj stvari, utvrđenje Vrhovnog suda RH da je u tom predmetu odluka u povodu tužbe radi zaštite kolektivnih interesa postala pravomoćna 13. lipnja 2014. g. (a u odnosu na nepoštene odredbe o ugovaranju valutne klauzule u valuti CHF 14. lipnja 2018. g.), to je jasno da je prigovor zastare (jer je tužba podnesena 12. lipnja 2019. godine) neosnovan za isplatu preplaćenog po osnovi promjene tečaja valute CHF, dakle, primjenjuje se petogodišnji zastarni rok iz odredbe čl. 225. ZOO-a, pa prigovor zastare nije osnovan. Dakle, sud prihvaćajući vještvo vještaka Lozić po pitanju preplate s naslova primjene valutne klauzule u CHF, drži da valja obvezati tuženika da tužitelju isplati ukupan iznos preplate od 20.735,96 EUR sa zakonskim zateznim kamatama. Za ponoviti je da se radi o ugovornim odredbama o kojima se nije posebno pregovaralo, iste sud smatra nepoštenim jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu Tužitelja kao potrošača, a provedenom konverzijom po izračunu konverzije se ovo nije otklonilo.

27. Nadalje, sudski vještak izračunao je i tzv. negativne razlike u iznosu od 527,50€. Sud izračun vještaka prihvaća kao točan i dokazan, sve za slučaj drugačijeg stava drugostupanjskog suda, radi načela ekonomičnosti postupka, a ovaj sud ih ne prihvaća kod presuđenja. Ove tzv. negativne razlike po tuženiku se odnose na mjesece kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja. Tuženik u ovom pravnom poslu nema status potrošača, treba se osvrnuti i na odredbu čl. 323. ZOO-a, upravo je Tuženik ugovaratelj koji je u odnosu na Tužitelja kriv za nametanje nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, bitno je da Tuženik nema status potrošača i sam Tuženik čitavo vrijeme drži da se radi o poštenim i valjanim ugovornim odredbama, nikako ništetnima, pa Tuženik i ne može sa uspjehom tražiti da Tužitelj bilo što njemu vrati (negativne razlike) temeljem ugovornih odredbi koje Tuženik za sebe drži poštenima i valjanima. Jedini pravni osnov koji bi Tuženik imao istaknuti vezano za zahtjev da mu Tužitelj vrati primljeno na ime negativnih razlika bila bi ništetnost odredbi, što Tuženik nikako ne navodi i ne tvrdi niti ističe taj osnov, predmetne i pobijane ugovorne odredbe za Tuženika predstavljaju valjane odredbe, a po pitanju prava na Tuženika se i ne primjenjuju rezultati kolektivne tužbe. Dakle, nema pravo s ovog osnova bilo što tražiti od Tužitelja kao potrošača, nema pravo tražiti isplatu ovih negativnih razlika sa kamatama.

28. Sudski vještak je u vještvu iskazao iznos koji je tuženik kod konverzije priznao tužitelju kao preplatu u iznosu od 6.817,34 EUR (list 176 i 177 spisa). Ovaj iznos zaista Tužitelju ne bi pripadao dva puta, radilo bi se o obeštećenju (nepotpunom), za budućnost, svakako, Tužitelju je ovaj iznos obeštećenja priznat kod konverzije, međutim, za navesti je da Tuženik nije podnio protutužbu za ovaj iznos, tako da sud ovaj iznos (6.817,34 EUR) nije umanjio od dosuđenog iznosa tužitelju, jer bi trebalo primijeniti pravilo o djelomičnom ispunjenju odnosno uračunavanju u kojem se prvo plaćaju kamate, a zatim glavnica, kako dosuđene preplate po zahtjevu Tužitelja nije pravomoćno, onda se i ne zna do kada će teći kamate na preplaćeni iznos, dakle, za ponoviti je, kod okolnosti da nema protutužbe za priznati iznos preplate, sud nije umanjio na svoju ruku dosuđeni iznos preplate Tužitelju, a tuženik može svoja prava

pokušati ostvariti u drugom postupku, ukoliko ova presuda postane pravomoćna po pitanju isplate Tužitelju. Svakako, sudski vještak je utvrdio iznos priznate preplate od 6.817,34 EUR, za slučaju drugačijeg stava drugostupanjskog suda, pa ova presuda može biti preinačena i ovaj iznos umanjen od dosuđenog iznosa tužitelju, po stavu višeg suda.

29. Na dosuđeni iznos glavnice tužitelj je zatražio isplatu zatezne kamate koja teče na svaki pojedini iznos preplate od dospijeca plaćanja tih iznosa do isplate, odnosno stjecanja preplaćenog na strani tuženika, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, tužitelju bi kamate pripadale od dana stjecanja preplate do isplate, dakle, zahtjev Tužitelja je i ovom dijelu osnovan, pa mu je valjalo dosuditi kamate onako kako ih je isti zatražio, a sve i temeljem odredbe čl.29. ZOO-a.

30.1. Zaključno, u pogledu problematike „Švicarskog franka“ za istaknuti jest i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, donesenu pod poslovnim brojem Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. godine (dalje u tekstu: Revizija), kojom je dan odgovor na revizijsko pitanje koje glasi: „Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem Aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?“, a koji odgovor jest glasilo da "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate u konverziji.".

30.2. Navedeno pravno pitanje jest bilo i predmetom i ovog parničnog postupka, međutim ovaj sud je zauzeo suprotan stav u odnosu na Reviziju, a što je razvidno iz točke I. izreke ove presude i obrazloženja, te se u cijelosti priklonio izdvojenom mišljenju suca izvjestitelja i člana vijeća dr.sc. Jadranka Juga (dalje u tekstu: Izdvojeno mišljenje) u odnosu na Reviziju.

30.3. Naime, u Izdvojenom mišljenju, sudac VSRH, dr.sc. Jadranko Jug je u bitnome u odnosu na revizijsko pitanje i odgovor na isto (sadržano u točki 30.11. ovog obrazloženja) zauzeo pravni stav da stupanjem na snagu ZID ZPK/15, kao i potpisivanjem Aneksa ugovoru o kreditu ni na koji način nisu stavljene izvan snage odluke sudova u kolektivnom sporu na kojima se temelje osnove tužbenih zahtjeva za isplatu razlike temeljem dobivene preplate konverzijom i one koja bi pripadala

korisniku kredita temeljem posljedica ništetnosti odredbi osnovnog ugovora, sve obzirom da su iste odluke obvezujuće i za sud u svakom pojedinačnom postupku restitucije, te da svi pravni učinci osnovnog ugovora do dana potpisivanja Aneksa ugovoru o kreditu ostaju na snazi, a time i odluke sudova u kolektivnom sporu, kojima su učinci osnovnog ugovora ograničeni na način da je utvrđena ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Slijedom navedenog, da je jasno da korisnici kredita i banke, sklapanjem Aneksa nisu željeli izvršiti novaciju ugovornog odnosa ili konvalidaciju ništetnih odredbi (što nije niti moguće), već su, sukladno zakonskim smjernicama i obvezi na strani tuženika, uz dobrovoljni pristanak korisnika kredita obzirom na okolnosti, za ubuduće utvrdili prava i obveze, pri čemu su retroaktivno regulirali pretplatu kao da je osnovni ugovor bio vezan za EUR, a čime nisu, niti su mogli, regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije. Nadalje, da niti same odredbe ZID ZPK/15 ne daju za pravo pravnom shvaćanju da nakon konverzije ne postoji više pravo potrošača na punu restituciju zbog nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, a također niti na jednom mjestu ne upućuju da je zakonodavac donošenjem tog propisa imao u vidu da banke i potrošači sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu uređuju pitanje ništetnosti ugovornih odredbi, te da je potrebno napomenuti da čak i da je zakonodavac propisao (a nije) da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu korisnik kredita nema pravo na bilo kakva potraživanja temeljem nepoštenih/ništetnih odredbi osnovnog ugovora, da bi isto trebalo zanemariti jer bi bilo u suprotnosti s pravom EU i praksom Suda EU (presude C-118/17, Dunai c/a Erste bank Hungary, C-452/18, XZ c/a Ibercaja Banco SA i C-567/20) koji je jasno izrazio stajalište da se zakonom ne može isključiti pravo potrošača na potpunu restituciju temeljem nepoštenih ugovornih odredbi, te da se iz istih razloga korisnicima kredita ne može stavljati na teret da su dobrovoljno pristali sklopiti Aneks ugovoru jer se oni svog prava na potpunu restituciju temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora nisu odrekli. Zaključno, da Potrošač bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnice i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

31. Radi svega navedenog odlučeno je kao u točki I. i II. izreke ove presude.

32.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), te na odredbama Tarifnog broja 7., 8. i 9., Tarife o nagrada i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ br. 138/2023, dalje u tekstu: Tarifa)

32.2. Sud je obistinio s obzirom na prvotni v.p.s. od 42.471,30€ (po fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR = 7,53450 HRK, u tužbi točka II. glavnog petita – 70.000,00 kn te točka III. – 250.000,00 kn), te naknadni v.p.s. od 32.272,59€ (postavljen podneskom od 27. srpnja 2026.) Tužitelju trošak:

- sastav tužbe od 12. lipnja 2019., od 500 bodova (Tbr. 7/1 Tarife),
- sastav žalbe od 26. siječnja 2021., od 250 bodova (Tbr. 10/4 Tarife)

- sastav podneska od 27. srpnja 2026. od 250 bodova (Tbr. 8/3 Tarife obrazloženi podnesak izvan Tbr. 8/1 Tarife, samo uređenje tužbenog zahtjeva)
- sastav podneska od 3. siječnja 2025. od 500 bodova (obrazloženi podnesak kojim se očituje na tijek dotadašnjeg postupka i daje svoj pravni osvrt i mišljenje na predmetnu pravnu stvar)
- zastupanja na ročištima održanim dana 8. travnja 2025., 8. listopada 2025., 27. kolovoza 2026. i 7. rujna 2026. od po 500 bodova (Tbr. 9/1 Tarife),

čiji zbroj daje zbroj od 3500 bodova, a što uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje ukupan iznos od 7.000,00 EUR, a na ovaj iznos valjalo je dodati i 25% PDV-a u iznosu od 1,750,00 EUR, što zbrojeno daje iznos od 8.750,00€.

32.3. Tužitelju nije priznat trošak zastupanja na raspravi od 27. kolovoza 2025. godine, jer na taj dan nije bilo rasprave u ovoj pravnoj stvari.

32.4. Tužitelju je priznat trošak vještačenja izvršenog od strane Centar za vještačenja d.o.o., u iznosu od 810,00€ (vještačenje 675,00€ + očitovanje od 27.8.2026. u iznosu od 135€).

32.5. Iznosi iz točke 32.2 i 32.4. ovog obrazloženja, zbrojeni daju iznos od 9.560,00 EUR koliko je konačno na ime ukupnog troška postupka Tuženik obavezan isplatiti Tužitelju zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 5. listopada 2026. godine, do isplate.

32.6. Temeljem odredbe čl.11. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23), Tužitelj je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi po tom propisu, jer se radi o postupku pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, to je ovdje slučaj, tužitelj ima status potrošača i ovo je takva vrsta spora, pa trošak pristojbi nadalje (pristojbe tužbe i presude) neće ni imati, pa Tužitelju trošak pristojbe tužbe i presude nije niti priznat.

U Splitu, 5. listopada 2026.

SUDAC

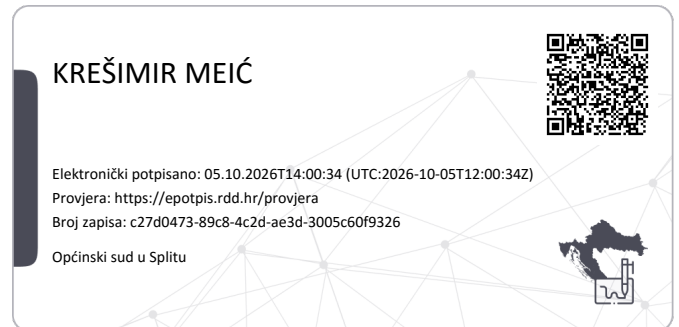
KREŠIMIR MEIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpovratka iste.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088e-2661e**

Kontrolni broj: **0898f-004e6-4cafe**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.